

כיצד מוזנכין

עלון מספר 112

כילד מקרנין?

סח ידידי היקר הרב אליעזר יוטקובסקי שליט"א:

בחור התקשר למוקד הטלפוני של אחד הארגונים, ושיתף את המוקדן במצוקתו. הוריו מאוד מרגיזים אותו, אין לו חברים, הוא בודד בישיבה, בבית הכנסת אף אחד לא מדבר איתו... ומרגיש שהחיים שלו דפוקים.

ולכן החליט שכנראה הוא לא נמצא במקום הנכון. עכשיו מתקרב סוף זמן קיץ, אין בישיבה לחץ כרגע כי עוד רגע בין הזמנים. בתקופת בין הזמנים הוא יתארגן ויתכונן, ונראה מה יעשה בראש חודש, כי נמאס לו מהלחץ הזה ותחושת הבדידות שהוא מרגיש בישיבה.

אותו מוקדן ניסה לדבר על לב הבחור, אך ללא הצלחה. אך בקושי הוא הצליח לחלץ ממנו מידע על עצמו, מה שמו ובאיזה בית כנסת הוא מתפלל.

כשהסתיימה השיחה, נשאר המוקדן עם טעם חמוץ בפה. יש כאן בחור שעלול ליפול, בגלל שטויות. צריכים לעצור זאת, אבל אין שום דרך. הוא איתן בדעתו, והיחסים שלו עם ההורים והחברים ירודים מאוד, אין מי שיוכל להשפיע עליו... עצוב מאוד.

חשב המוקדן וחשב, עד שנזכר שהוא מכיר איזה אברך שמתפלל באותו בית כנסת בו מתפלל הבחור הזה. הוא הרים אליו טלפון ושאל: אתה מכיר בחור בשם מוישה ג. שמתפלל בבית הכנסת שלכם?... האברך השיב בחיוב: "אני מכיר אותו בהיכרות שטחית", הוא אמר, "חוץ מזה שאני יודע שזה השם שלו אני לא יודע שום דבר נוסף אודותיו. אף פעם לא דיברתי איתו..."

אומר המוקדן לאברך: "ידידי! עכשיו אתה הולך לדבר איתו והרבה. דע לך שהבחור הזה בסכנה, יש לך תפקיד עכשיו לקרב אותו ולהשפיע עליו בימי בין הזמנים, כדי שגם בחודש אלול הוא יחזור בשמחה..."

השיב האברך למוקדן: "ידידי, חפש לך מישהו אחר... אני לא איש של קירוב, אין לי כלום עם הבחור הזה ואני לא יודע איך לקרב אותו..."

אבל המוקדן משיב לו: "אין לי מישהו אחר. פשוט אין! אני לא מכיר אף אחד אחר בבית הכנסת שלכם, רק אותך אני מכיר ולכן אני מטיל את האחריות עליך!"

האברך ניסה להתחמק, אבל בסופו של דבר הבין שהוא התקווה האחרונה של הבחור הזה. חוץ ממנו אין עוד אף אחד שיכול לעשות משהו במצב הנוכחי.

הוא היה בטוח שניסיונותיו לא יניבו תועלת, שהרי אין לו ניסיון בקירוב והוא לא יודע מאיפה להתחיל אפילו. אבל הוא חשב לעצמו, האברך הזה, שאם הוא לא יעשה לפחות מאמץ קטן לעצור את ההתדרדרות של הבחור הזה, הוא לא יוכל לסלוח לעצמו אחר כך כשיראה להיכן הגיע אותו בחור.

בשבת הקרובה, הוא ניסה לחפש הזדמנות שתתאים לגשת אל הבחור ולפתוח עמו בשיחה, אבל לא הצליח.

והנה מגיעה תפילת המנחה. אצלם בבית הכנסת נהוג שנוטלים ידיים לסעודה שלשית וסועדים בצוותא במקום.

האברך החליט לעמוד ליד הבחור, ולפתוח איתו כביכול בשיחה אקראית תוך כדי המתנה לנטילת ידיים. דא עקא, בדיוק הגיע מישהו אחר ושאל אותו שאלה והוא הפסיד את ההזדמנות הזאת.

הוא התבונן בבחור וראה שהוא נוטל ידיים באופן די קרוב לדרישות ההלכה... בא ואמר לו: "היי בחורצ'יק, אתה נוטל ידיים בצורה מקצועית. כל הכבוד!..." הבחור חיך, נהנה מהמחמאה אבל לא יכל לענות כי כבר נטל ידיים... אבל האברך לא ויתר, הוא ראה שאת המחסום הראשון הוא כבר הצליח לשבור. הבחור חיך! זה הישג ראשוני.

אחרי שבצעו על החלה, הוא פנה אל הבחור ואמר לו שאומרים בשם מרן החזון איש זצ"ל, שמתוך כל עשרה אנשים הנוטלים ידיים לסעודה, רק אחד נוטל כמו שצריך לפי ההלכה עם כל דקדוקי ההלכה הנדרשים... "אני רואה שאתה האחד הזה שיודע איך ליטול ידיים!", אומר האברך, והבחור כבר זורח מאושר...

אני רוצה שתלמד איתי הלכות נטילת ידיים. אני בטוח שאם אלמד איתך ביחד, אוכל לשפר את ההבנה שלי ולהגיע לרמה גבוהה יותר בדקדוק בהלכות נטילת ידיים.

הבחור לא הבין מאיפה זה נופל עליו... "שאני אלמד חברותא איתך? אתה מבוגר ממני ב-15 שנה...". אבל האברך לא ויתר, ובימי 'בין הזמנים' הם למדו כל יום הלכות נטילת ידיים במשנה ברורה, במשך רבע שעה... לאחר מכן היו מפטטים קצת ונפרדים, כל אחד לדרכו.

כשהגיע ראש חודש אלול, התקשר אותו בחור למוקד, ואמר למוקדן עמו שוחח בפעם הקודמת: "שלא תהיה עצוב, אני רק רוצה לספר לך שבסוף אני כן ממשיך בשיבה!"

המוקדן שאל אותו מה קרה, מה השתנה? והבחור השיב לו בהתלהבות: "אתה יודע כמה חברים יש לי בבית הכנסת שלנו? יש לי פה חברה, יש לי חברותא, אני לא רוצה להפסיד את כל זה..."

מאז עברו לא מעט שנים. אותו בחור עומד כיום בראש משפחה שהקים לתפארת, ובעזרת ה' עוד יהיו לו בנים ובני בנים יראים ושלמים, וכל זה בזכות אותו אברך שהבין שאין אף אחד אחר שלוקח אחריות, ושהוא לא יכול להימנע מלעשות את המינימום הנדרש, כדי לטהר את המצפון שלו...

בכל ענייני עלון ניתן לפנות לעורך באימייל

Blu.israel@gmail.com